

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 stycznia 2005 r.,
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 24 marca 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 24 marca 2004 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację S. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 20 maja 2002 r., którym oddalone zostało odwołanie wnioskodawcy od decyzji Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 22 sierpnia 2000 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Kasacja wnioskodawcy zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – art. 57 pkt 3, art. 12 ust. 3 i art. 14 ust. 2 zd. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 1626, poz. 1118 ze zm.) i naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje ona oczywiste naruszenie prawa – w szczególności art. 57 pkt 3 wymienionej wyżej ustawy

przez uznanie że niezdolność wnioskodawcy do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania okresów składkowych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badania, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżności ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M. Prawn. 2001 r. nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej, a nadto badaniu czy zaskarżone orzeczenie nie narusza w sposób oczywisty (a więc rażący i od razu dostrzegalny, uwidaczniający, bez głębszej analizy, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa), a nadto czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez wnioskodawcę Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w ogóle zagadnienia prawnego, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasad ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Sporna w sprawie kwestia niezdolności do pracy i daty jej powstania uzależniona jest od stopnia naruszenia sprawności organizmu, co może być stwierdzone tylko przez specjalistów lekarzy, przeto ich opinia nie może być negowana z powołaniem się na zasady doświadczenia życiowego, o jakich

mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Zarzuty naruszenia prawa materialnego natomiast sprowadzają się do tego, że wskazane przepisy miałyby zastosowanie, gdyby ustalenia faktyczne zostały dokonane zgodnie z twierdzeniami skarżącego.

Ponadto, przesłanką uzasadniającą rozpoznanie kasacji nie może być oczywiste naruszenie prawa, lecz stan, w którym zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (art. 393 § 2 k.p.c.), nie jest zatem wystarczające wykazanie, że do ustalonych okoliczności sprawy sąd zastosował przepis prawny błędnie interpretowany, lecz należy w kasacji wykazać, że spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Z kolei wskazanie w kasacji, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo (bądź, że w sprawie doszło do nieważności postępowania) jest spełnieniem wymagania przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie, ale Sąd Najwyższy, dochodząc do przekonania, że orzeczenie nie narusza prawa w sposób oczywisty – odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli tylko taka okoliczność miałaby uzasadniać przyjęcie tej kasacji do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2002 r., II UKN, 190/02, OSNAPiUS – wkł. 2002 nr 9, poz. 3).

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się także oczywistości postępowania – na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.